

Arrest

nr. 69 727 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. HASOYAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, afkomstig van het dorp Tairov, provincie Armavir. U huwde op traditionele en wettelijke wijze met M.A.(...) (O.V. 6.783.282); samen hebben jullie 3 kinderen. In 2005 begon u als onderdirecteur te werken in hotel/restaurant Aparan; uw oom was de eigenaar van het hotel en hij bood u aan om er te werken omdat u werkzoekend was. E.S.(...) en zijn vader L.S.(...), die werkzaam was als onderchef bij de bewakingsafdeling van de politie (gekend onder de afkorting PPS), waren zeer geregeld gasten in het hotel. Op 18 februari 2007, in de ochtend, probeerde L.S.(...) zijn zoon E.(...), die in het hotel overnachtte, telefonisch te bereiken, tevergeefs. Omstreeks 10 uur

kwam L.S.(...)naar het hotel waar u werkte en u liep hem tegen het lijf. L.S.(...)vroeg u of zijn zoon nog in het hotel verbleef. U, die niet op de hoogte was, antwoordde negatief. Een kelner kwam u kort nadien vertellen dat E.S.(...)het hotel niet had verlaten die ochtend. U ging naar de kamer waar E.S.(...)zou verblijven. U haalde er andere hotelmedewerkers bij toen de deur niet werd geopend. De deur van de hotelkamer werd ingebeukt. Toen u binnenging, trof u een man (een neef van E.S.(...)) in kritieke toestand in een zetel aan. In de kamer ernaast trof u E.S.(...)z  lf aan, evenals een prostituee. E.S.(...)was schijnbaar reeds overleden, zijn neef overleefde het incident maar belandde in een rolstoel en van de bij E.(...) en zijn neef aanwezige prostituee hebt u sindsdien niets meer vernomen. U werd achtereenvolgens ondervraagd door de politie en het parket van Echmiatsin, vervolgens door het centraal parket van de provincie Armavir. Uit het daaropvolgend grootschalig gerechtelijk onderzoek, bleek dat E.S.(...)om het leven kwam door een overdosis drugs of door de consumptie van vergiftigde alcoholische dranken. Echter, niemand werd officieel in staat van beschuldiging gesteld of veroordeeld. Hoewel u door de bevoegde gerechtelijke instanties werd vrijgepleit van alle schuld, nam L.S.(...)het u kwalijk dat u gelogen had over de aanwezigheid van zijn zoon in het hotel en hij verdacht u ervan dat u het gerechtelijk onderzoek gemanipuleerd had. Sinds het incident op 18 februari 2007 kreeg u meermaals dreigtelefoons en meermaals gingen uw kinderen niet naar school omdat u verdachte voertuigen opmerkte in de buurt van uw woonst en daarbij de indruk had dat u gevolgd werd. Omstreeks 15 september 2007, na middernacht, werd u door 5 personen ernstig geslagen en bij die aanval werd uw neus gebroken. U werd door een onbekende naar een privé-arts gebracht en diezelfde onbekende bracht u nadien naar huis. Op 3 augustus 2008 werd u opnieuw geslagen, door 3    4 personen. U trachtte aan de aanval te ontsnappen, waarbij      van uw belagers nog probeerde met een mes toe te steken. U hield aan het incident een schaafwond over. U verklaart dat er na dit incident geen andere ernstige incidenten meer zijn geweest. In 2009 stopte u met uw werk in het hotel, maar u ging er nog regelmatig heen omdat uw oom de eigenaar was en het hotel lag op amper 1 kilometer van uw woonst. Rond de jaarwisseling van 2010 / 2011 werden ramen van het hotel stukgeslagen. Op 28 februari 2011 kreeg u in het hotel het bezoek van 2 mannen. U besloot om het land te ontvluchten, daar u oordeelde dat het geen zin had om bescherming te zoeken bij de autoriteiten in uw herkomstland. Op 9 maart 2011 verliet u, samen met uw gezinsleden, uw herkomstland. U reisde via Kiev, maar u kunt geen andere plaats- of landennamen geven, die tijdens uw vlucht werden aangedaan. Op 16 maart 2011 kwam u in België aan en op dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de daarvoor bevoegde instanties. Omdat u dat ter plaatse door een landgenoot werd aangeraden gebruikte u voor uw asielaanvraag een valse identiteit, in casu N/H.(...). U verklaart dat uw werkelijke identiteit N.A.(...) is.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen met (handlangers van) L.S.(...), een hooggeplaatste politiemann, wiens zoon E.(...) om het leven kwam in het hotel waar u van 2005 tot 2009 werkte als onderdirecteur/manager.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielmotieven geen verband houden met      van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, namelijk omwille van uw politieke overtuiging, nationaliteit, etnie, godsdienst of het behoren tot een sociale groep. Zo verklaart u (CGVS, p.9-10) uw herkomstland ontvlucht te zijn naar aanleiding van het overlijden van E.S.(...), de zoon van een hooggeplaatst politiemann. Uit uw verklaringen blijkt dat E.S.(...)en zijn vader L.(...), regelmatige bezoekers waren van het hotel/restaurant waar u werkte en voor het dramatische incident op 18 februari 2007 kende u geen problemen met voornoemde personen (CGVS, p. 13). Uw problemen vinden hun oorsprong in het feit dat de vader van E.(...) u het overlijden van zijn zoon kwalijk nam (CGVS, p. 13-14; vragenlijst dd.18.03.2011, p. 3). Evenmin kunt u aannemelijk maken dat u omwille van      van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch om andere redenen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.14) dat u tijdens ondervragingen (naar aanleiding van het incident op 18 februari 2007) normaal werd behandeld en dat al uw verklaringen volledig werden genoteerd. Uit het onderzoek van het parket bleek dat E.S.(...)door een overdosis drugs om het leven was gekomen en niemand werd in staat van beschuldiging gesteld (CGVS, p.14). U gaf aan dat de vader van E.(...) er alles aan wilde doen om te vermijden dat het tot een rechtszaak zou komen gezien hij als hoge politieofficier imagoschade zou lijden door de associatie met een aan drugs overleden zoon. Welnu, u brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat u omwille van criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, niet zou kunnen rekenen op bescherming vanwege de autoriteiten. Bijgevolg dienen uw asielmotieven als vreemd aan de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden.

Evenmin kan in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden weerhouden. Deze inschatting is gebaseerd op volgende vaststellingen.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u onder een valse identiteit asiel vroeg in België. U verklaart (CGVS, p.1) dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt gelogen over uw familienaam daar u vreesde te worden gerepatriëerd en u verklaart (CGVS, p.2) dat uw echte familienaam A.(...) luidt.

Omwille van het voorwenden van een valse identiteit werd u door het systeem VISION – waarmee kan worden nagegaan of asielzoekers in EU-landen een visum hebben verkregen – niet herkend en diende te worden besloten dat u niet over een visum voor de EU beschikte. Op basis van uw gecorrigeerde identiteitsgegevens werd daarom een nieuwe controle uitgevoerd. Welnu, uit de verkregen informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat u wel degelijk over een visum beschikte en via Nederland de EU-zone bent binnengereisd. Op 31 augustus 2010 hebt u het voornoemde visum aangevraagd voor een verblijf van een maand met het oog op familiehereniging. Tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS, p.4) werd u tot tweemaal toe gevraagd of er voor uw vertrek uit uw herkomstland een visum werd aangevraagd, waarop u ontwijkend antwoordde door te stellen dat u uw paspoort aan de passeur hebt afgegeven en zelf enkel een uitreisstempel in uw Armeens paspoort heeft laten plaatsen. Dat u meent, om reden dat de passeur uw paspoort heeft ingehouden, geen duidelijkheid te kunnen geven over de aanwezigheid van een visum in uw paspoort, kan niet geloofwaardig worden genoemd, en wel omdat evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw vlucht naar België, en over de rol van deze passeur, die uw paspoort luidens uw verklaringen steeds bij zich zou hebben gehouden.

U verklaarde meer bepaald dat u per bus naar Kiev, Oekraïne was gereisd, en vervolgens per minibas van Kiev naar België bent gereisd. U verklaart verder dat voor uw reis naar België uw eigen paspoort werd gebruikt maar dat u het onderweg niet in handen hebt gehad. U verklaart (CGVS, p.4) niet te weten via welke landen u naar België bent gereisd. U herinnert zich – behalve Kiev – geen plaatsnamen van tijdens de reis (CGVS, p.4). U weet niet via welk land u de EU bent binnengekomen (CGVS, p.4). U kunt zich totaal niets herinneren over grenscontroles en u verklaart dit niet te weten daar u bijna het hele traject lang sliep (CGVS, p.5). U weet niet wat u had moeten zeggen als u onderweg toch zou aangesproken worden door een grenswacht (CGVS, p.5). Van uw begeleider kent u enkel de voornaam en van de chauffeur kent u noch zijn naam, noch zijn nationaliteit (CGVS, p.5). U verklaart tevens (CGVS, p.4) dat u, tijdens uw reis naar België, evenals uw echtgenote, nergens persoonlijk aan een grenscontrole werd onderworpen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt alvast dat u onaannemelijk weinig informatie kan verschaffen aangaande het concrete verloop van uw reis naar België.

Daarenboven, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Aan uw bewering, als zou u tijdens het volledige traject van Armenië naar België niet persoonlijk zijn gecontroleerd bij een grensovergang, kan dan ook geen geloof gehecht worden.

De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, met daarin vervat informatie over de ware reismodaliteiten en een voor u afgeleverd visum, verborgen houdt. Ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u verklaarde onvermogen om uw paspoort neer te leggen, dient erop te worden gewezen dat luidens uw verklaringen na uw aankomst in België wel nog andere bewijsstukken werden toegestuurd door deze zelfde passeur. U heeft er geen verklaring voor waarom deze passeur uw paspoort dan weer niet heeft teruggegeven (CGVS, p. 6).

Er moet worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote M.A. (O.V. 6.783.282).

Uit uw opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties, kan afgeleid worden dat u een incident op 18 februari 2007 in het hotel waar u werkte als onderdirecteur/manager, markeert als het startpunt van uw latere problemen, die uiteindelijk leidden tot uw vlucht uit uw herkomstland. Welnu, er werd een eerste tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot de communicatie tussen u en uw echtgenote inzake dit incident. Daar waar uzelf verklaart (CGVS, p.19) dat u uw versie van de feiten meteen toen u thuiskwam aan uw echtgenote vertelde, verklaart zij, van haar kant, (CGVS, gehoorverslag M.A., p.5) dat u uw versie niet dezelfde dag hebt verteld, omdat u haar niet ongerust wilde maken. Uw echtgenote werd geconfronteerd met uw uitspraak. Zij repliceerde dat u haar wel had gemeld dat er iemand was overleden, hetgeen de tegenstrijdigheid niet opheft (CGVS, gehoorverslag M.A., p.5). Immers blijkt uit uw verklaringen dat u, toen u die dag thuis kwam, ervan uitging dat uw vrouw reeds een en ander had vernomen van wat er in het hotel was gebeurd, en wel omdat uw woning dicht bij uw hotel gelegen was. U verklaarde daarop de toedracht der feiten, zoals u ze had meegemaakt, aan uw vrouw te hebben verteld (CGVS, p. 19). Dat jullie over een belangrijke onderlinge communicatie, nota bene over een incident dat u markeert als het begin van uw problemen in uw herkomstland, verschillende verklaringen afleggen, doet reeds afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld inzake een incident in 2007, waarbij u een neusbreuk opliep. Uzelf verklaarde (CGVS, gehoorverslag p.17) dat u door een onbekende naar een privé-arts werd gebracht, nadat u door 5 personen was geslagen en dezelfde onbekende bracht u nadien naar huis. Uw echtgenote echter verklaart (CGVS, gehoorverslag M.A., p.5) dat u door uw oom naar een arts en nadien naar huis werd gebracht. Uw echtgenote werd daarop geconfronteerd met uw verklaringen (CGVS, gehoorverslag M.A., p.5) maar zij had geen antwoord ter verklaring van jullie sterk uiteenlopende verklaringen. Nochtans mocht van jullie verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen over dit feit zouden afleggen, daar uzelf verklaart (CGVS, p.17) dat u uw echtgenote hebt verteld dat u door een onbekende naar een arts en vervolgens naar huis was gebracht. Dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over de persoon die u hulp bood in een voor u precare situatie, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Een derde tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot een ander door u beschreven incident. In 2008 werd u bijna neergestoken, maar u raakte op eigen kracht thuis. Welnu, daar waar uzelf verklaart (CGVS, p.18) dat uw echtgenote nog niet naar bed was op het ogenblik dat u terug thuis keerde, verklaart zij (CGVS, gehoorverslag M.A., p.6) dat ze wel naar bed was omdat u vaker laat thuiskwam. Ook met deze tegenstrijdigheid werd uw echtgenote geconfronteerd (CGVS, gehoorverslag M.A., p.6), maar wederom bood zij geen afdoende verklaring (Dan zal ik zal het niet meer weten...). Er mocht verwacht worden dat jullie omtrent een ingrijpende gebeurtenis als een mislukte steekpartij, gelijke verklaringen zouden afleggen, hetgeen wederom niet het geval is. Bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven.

Er moet worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming kan gebracht worden met uw verklaarde vrees. U markeert het overlijden van E.S.(...), op 18 februari 2007 en in het hotel waar u werkte, als het beginpunt van uw latere problemen. Echter blijkt uit uw verklaringen dat u tot 2009 – u kunt zich niet precies herinneren wanneer – werkzaam was als onderdirecteur / manager van het hotel, waarvan uw oom de eigenaar was, in casu op de plaats die een centrale plaats inneemt in uw asielrelaas. Daarenboven verklaart u (CGVS, p.16) dat u nadien nog vaak op bezoek ging bij uw oom, die aan de achterkant van het hotel woont. Meer nog: u verklaart (CGVS, p.20) dat u om de 3 à 4 dagen bij uw oom op bezoek ging. U verklaart verder (CGVS, p.20) dat u sinds het incident op 18 februari 2007 altijd op hetzelfde adres hebt gewoond, maar toch op de vlucht was. Er werd u gevraagd in welke zin u dan op de vlucht was, waarop u verklaart (CGVS, p.20) dat u altijd oplettend was. Welnu, het feit dat u zich, ondanks door u verklaarde pogingen tot intimidatie, zeer regelmatig begaf naar de directe omgeving van de plaats die een centrale plaats in uw asielrelaas inneemt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees.

Verder moet vastgesteld worden dat u geen materieel bewijs voorlegt van uw verklaarde problemen en/of vervolgingsfeiten. Zo blijkt uit uw verklaringen onder meer dat u bij een incident in 2008 met een mes werd verwond; u verklaart (CGVS, p.9) dat u een litteken hebt overgehouden aan dat incident. Echter legt u hiervan geen medisch getuigschrift voor. Op de vraag of er nog convocaties vanwege politie of parket op uw voormalig adres zijn afgegeven, antwoordt u positief, maar vervolgens verklaart u (CGVS, p.20) dat u deze niet hebt bewaard en bovendien blijft u het antwoord op de vraag waarom schuldig. Er werd u eveneens gevraagd of u geen documenten had kunnen voorleggen die uw werk in het hotel kunnen staven. Uiteindelijk verklaart u (CGVS, p.9) niet te weten of er dergelijke documenten in uw voormalige woonst zijn achtergebleven en dat deze misschien zijn weggegooid. Dat u uw verklaarde problemen op geen enkele wijze kunt staven met materiële bewijzen, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Eveneens met betrekking tot materiële bewijzen inzake uw verklaarde problemen, moet vastgesteld worden dat u onvoldoende redelijke inspanningen hebt gedaan om bewijzen te verzamelen en voor te leggen. Zo weet u niet of over het overlijden van E.S.(...) in Armeense kranten werd bericht en evenmin hebt u dit ooit nagetrokken (CGVS, p.9). Evenmin hebt u bij of via uw broer geprobeerd om overtuigend bewijsmateriaal te verzamelen; het interesseerde u niet, want u was al tevreden dat u het land uit was (CGVS, p.9). Van beeldmateriaal waarover u sprak tijdens uw gehoor door het Commissariaat-generaal, verklaart u (CGVS, p.15) het niet de moeite te vinden om het neer te leggen en bovendien verklaart u (CGVS, p.15) dat de beelden niet erg duidelijk zijn. Welnu, het feit dat u onvoldoende inspanningen hebt gedaan om uw asielrelaas te staven met overtuigende materiële bewijzen en blijk geeft van desinteresse wat dat betreft, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, maar tevens aan de ernst van uw verklaarde vrees.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt kopieën voor van: uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw echtgenote en 3 kinderen en uw militair boekje. Deze documenten bevatten gegevens op basis waarvan jullie ware identiteit kan vastgesteld worden; deze gegevens worden in het kader van uw asielaanvraag niet betwist. U legt ook een kopie voor van uw huwelijksakte, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, hetgeen evenmin betwist wordt. Ten slotte legt u 8 schoolattesten voor, waaruit blijkt dat uw kinderen op

verschillende data afwezig waren op school. Deze documenten bevatten geen informatie over de reden(en) van hun afwezigheid en aldus kunnen deze documenten geen direct of indirect bewijs vormen van uw verklaarde problemen. Aldus moet geconcludeerd worden dat de door u voorgelegde documenten alle gedane vaststellingen niet in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen; hij geeft hiertoe tal van theoretische overwegingen weer. Verzoeker verwijst naar de UNHCR-richtlijn van 23 juli 2003 betreffende het intern vlucht- en vestigingsalternatief en stelt dat het niet aan de asielzoeker komt om te bewijzen dat hij geen intern vluchtalternatief had in zijn land van herkomst. Vervolgens geeft hij te kennen dat hij tijdens de ondervragingen bij de verbalisanten inderdaad normaal werd behandeld en dat zijn verklaringen integraal werden overgenomen, doch dat dit geenszins betekent dat hij ook effectief bescherming heeft kunnen bemachtigen van de Armeense autoriteiten. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en beklemtoont dat de overheid *in casu* niet in staat was om hem bescherming te bieden omdat het een zeer hooggeplaatste politieofficier betrof “*met immense invloed*” op het gerechtelijk systeem. Verder merkt verzoeker op dat hij, weliswaar laattijdig, zijn ware identiteit heeft gemeld aan de asielinstanties. Het is volgens hem inherent dat een asielzoeker in vrees en op de vlucht bepaalde verkeerde informatie verstrekt en meent dat dit hem onterecht ten kwade wordt geduid. Hij vervolgt dat bij de uiteindelijke beoordeling van de geloofwaardigheid rekening moet worden gehouden met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven. Hij stelt dat minder belangrijke tegenstrijdigheden, zoals *in casu*, niet zouden mogen worden gebruikt als beslissende factor. Voor zover de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en geloofwaardig zijn, dient hem het voordeel van de twijfel gegund te worden. Voorts merkt hij op dat de afwezigheidsattesten van de schoolgang van zijn kinderen op zijn minst een begin van bewijs vormen van zijn problemen gezien deze aantonen dat hij zijn kinderen uit vrees voor represailles van school heeft gehouden.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2.1.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De asielaanvraag van verzoeker werd verworpen omdat (i) zijn asielmotieven geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en (ii) hij niet aannemelijk kan maken dat hij omwille van één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, noch om andere redenen niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

2.2.2.1.2. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen. Hij beperkt zich louter tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die bovenstaande pertinente motieven weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

Verzoekers argumentatie betreffende het intern vluchtalternatief is *in casu* overigens irrelevant. De bestreden beslissing maakt immers nergens gewag van de mogelijkheid tot een intern vluchtalternatief.

2.2.2.2.1. Daarnaast heeft de commissaris-generaal op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom er in hoofde van verzoeker geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, gelet op (i) het gebruik van een valse identiteit, (ii) de ongeloofwaardige reisweg, (iii) de vele tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote M.A., (iv) zijn gedrag niet in

overeenstemming kan worden gebracht met zijn verklaarde vrees, (v) hij geen materieel bewijs voorlegt van zijn verklaarde problemen of vervolgingsfeiten noch hierbij voldoende redelijke inspanningen heeft geleverd om deze te verzamelen, en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet in staat zijn om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

2.2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker ook hier in gebreke blijft de bovenstaande motieven te weerleggen. Hij beperkt er zich toe deze motieven te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Het is aan verzoeker om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Belgische asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Zulks vereist dus dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, nationaliteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook hieromtrent correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, die toelaten na te gaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Van de asielzoeker mag ook verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door in elke fase van de procedure een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (RvS 14 februari 2011, nr. 6532 (c)) en dat hij eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Waar verzoeker opmerkt dat hij diverse schoolattesten heeft neergelegd, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing reeds verduidelijkt werd dat deze documenten geen informatie bevatten over de reden(en) van hun afwezigheid. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat deze geen direct of indirect bewijs vormen voor verzoekers verklaarde problemen.

2.2.2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker bij onderhavig verzoekschrift een kopie van een medisch attest van 8 juni 2011, bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, neerlegt. Verzoeker biedt hierover in zijn verzoekschrift geen enkele uitleg noch geeft hij aan hoe dergelijk medisch attest de motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. Verder blijkt dat de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratief dossier, op objectieve gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.4. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen.

2.4. Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER